

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 256/08-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. augusta 2008 predbežne prerokoval sťažnosť P. C., K., zastúpeného advokátom JUDr. M. P., P., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Špeciálneho súdu Pezinok sp. zn. BB - 4 T 13/2007 z 30. mája 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. C. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júla 2008 doručená sťažnosť P. C., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. P., P., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom

a uznesením Špeciálneho súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špeciálny súd“), sp. zn. BB - 4 T 13/2007 z 30. mája 2008.

Zo sťažnosti vyplýva, že špeciálny súd v konaní vedenom pod sp. zn. BB - 4 T 13/2007 30. mája 2008 v rámci predbežného prerokovania obžaloby vydal uznesenie, ktorým podľa § 244 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku obžalobu podanú prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) prijal na ďalšie konanie a nariadil v danej veci hlavné pojednávanie.

Podľa názoru sťažovateľa označeným uznesením „... došlo k zásahu do mne patriaceho práva nebyť odňatý zákonnému súdu, práva nebyť stíhaný z iných ako zákonných dôvodov a zákonným spôsobom, práva na súdnu ochranu a v neposlednom rade aj práva na spravodlivé súdne konanie“.

Sťažovateľ v nadväznosti na citovaný názor uvádza, že „Na predbežnom prejednaní obžaloby som prostredníctvom svojho splnomocneného obhajcu namietal, že spolu s ďalšími obžalovanými som nemohol spáchať spoločným konaním trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 4 TZ tak, ako je to uvedené v skutku 4 obžaloby prokurátora, pretože poškodenému nemohla vzniknúť žiadna škoda, pretože daňová povinnosť vo výške 98.400.000,- Sk bola uhradená na účet Daňového úradu Levoča o čom svedčí vo vyšetrovacom spise nachádzajúci sa list tohto daňového úradu (na strane 1683), kde sa uvádza, že spoločnosť L. s. r. o., L. mala povolený odklad platenia daňovej povinnosti za zdaňovacie obdobie 8/1997 vo výške 98.400.000,- Sk, a to do 31. 01. 1998, pričom táto daňová povinnosť bola uhradená čiastočnými úhradami dňa 20. 03. 1998, 02. 04. 1998 a 15. 04. 1998 a za oneskorenú úhradu bolo daňovému subjektu vyrubené penále platobným výmerom zo dňa 30. 08. 1999. Túto listinu si zabezpečil do vyšetrovacieho spisu vyšetrovateľ PZ a z tejto listiny je zrejmé, že obžalovaní nemohli spôsobiť poškodenému v obžalobe uplatňovanú škodu a teda skutok 4 vôbec nemal byť predmetom obžaloby prokurátora a trestné stíhanie pre tento skutok malo byť zastavené.“

Podľa sťažovateľa uvedená skutočnosť „*má rozhodujúci vplyv na vecnú príslušnosť súdu, pretože súčet všetkých škôd, ktoré mali obžalovaní spôsobiť by bol po vypadnutí tohto skutku nižší ako 200 mil. Sk a príslušným súdom na prejednanie takejto obžaloby by bol mieste príslušný okresný súd*“.

Sťažovateľ zastáva názor, že „*skutok č. 4 bol prokurátorom do obžaloby účelovo zahrnutý v snahe za každú cenu zachovať vecnú príslušnosť špeciálneho súdu, pretože o tom, že daňová povinnosť popísaná v skutku č. 4 obžaloby bola známa už v prípravnom konaní vyšetrovateľovi PZ a dozorujúcemu prokurátorovi*“ a tvrdí, že „*v prípravnom konaní nebola dostatočným a hodnoverným spôsobom ustálená celková škoda, ktorú mali obžalovaní spôsobiť v skutkoch 1 až 6 obžaloby. Pôvodným poškodeným bolo totiž v tomto trestnom konaní Ústredné daňové riaditeľstvo SR, ktoré koncom roka 2004 postúpilo svoju daňovú pohľadávku voči subjektu L. s. r. o., L. v konkurze na postupníka Slovenskú konsolidačnú a. s. a túto skutočnosť oznámila Krajskému súdu v Košiciach, ktorý viedol voči tomuto úpadcovi konkurzné konanie.*“.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ uvádza, že potom, ako sa o uvedenej skutočnosti „*dozvedeli, oznámili sme to v rámci prípravného konania vyšetrovateľovi PZ listom zo dňa 18. 11. 2007, teda predtým ako bolo ukončené prípravné konanie. Aj napriek tomu, že daňová pohľadávka bola zmluvou č. 3/2004 zo dňa 25. 11. 2004 postúpená na nový subjekt, v trestnom konaní naďalej vystupovalo ako poškodený Ústredné daňové riaditeľstvo SR. Táto skutočnosť má veľký vplyv na zákonnosť priebehu trestného konania a rozhodujúci vplyv aj na to, ktorý súd je vecne príslušný na prejednanie obžaloby prokurátora. Po 25. 11. 2004 mala ako poškodený vystupovať Slovenská konsolidačná, a. s. a v trestnom konaní mala byť vypočutá v pozícii poškodený s tým, že mala uviesť aká škoda jej vznikla konaním obžalovaných a či si túto škodu uplatňuje.*

V súčasnej dobe aktuálny poškodený však doposiaľ nikdy vypočutý nebol a keďže príslušnosť špeciálneho súdu je založená výlučne na výške spôsobenej škody zo strany obžalovaných, podľa môjho názoru za danej situácie nie je možné zákonným spôsobom určiť, že príslušným súdom na prejednanie tejto obžaloby je špeciálny súd.

To že nami namietaná nezákonnosť vyššie uvedeného postupu je závažnou

skutočnosťou svedčí aj uznesenie senátu Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica zo dňa 30. 05. 2008, ktorý rozhodol, že Ústredné daňové riaditeľstvo SR si nemôže ďalej uplatňovať nárok na náhradu škody v trestnom konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. BB - 4 T 13/2007. Z uvedeného uznesenia je zrejmé, že mnou namietané skutočnosti ohľadom osoby poškodeného a výšky spôsobenej škody sú tak závažného charakteru, že to musel akceptovať aj špeciálny súd. Svojim uznesením však, podľa môjho názoru, spochybnil nielen výšku spôsobenej škody, osobu poškodeného, ale aj vlastnú vecnú príslušnosť, ktorá sa výlučne odvíja od tejto škody. “.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu uvedené skutočnosti namietal nielen v prípravnom konaní, ale aj na verejnom zasadnutí senátu 28. apríla 2008 a 30. mája 2008, predmetom ktorého bolo predbežné prerokovanie obžaloby pred špeciálnym súdom, pričom tieto boli „v podstate ignorované a v mojej trestnej veci súd nariadil hlavné pojednávanie. Urobil tak aj napriek tomu, že si bol vedomý závažných právnych pochybení zo strany orgánov činných v trestnom konaní, t. j. vyšetrovateľa a dozorujúceho prokurátora, pričom v snahe za každú cenu udržať túto trestnú vec vo svojej právomoci sa snažil aj vyššie uvedeným uznesením určitým spôsobom konvalidovať nezákonnosť ich postupoch v rámci prípravného konania. Na druhej strane však vydaním uznesenia, ktorým súd nedovolil ďalej Ústrednému daňovému riaditeľstvu SR uplatňovať si nárok na náhradu škody v tomto trestnom konaní, bola potvrdená nami spochybňovaná vecná príslušnosť špeciálneho súdu.

Vinou orgánov činných v trestnom konaní si totiž Slovenská konsolidačná, a. s. ako poškodená strana, na ktorú prešli práva pôvodného poškodeného dňom 25. 11. 2004 nemohla uplatniť nárok na náhradu škody v tomto trestnom konaní a bez uplatnenia takéhoto práva s presnou špecifikáciou výšky spôsobenej škody nie je možné transparentným spôsobom určiť príslušnosť súdu, ktorý má rozhodovať o vine a treste pre obžalovaných. V trestnom konaní totiž nebolo vykonané žiadne dokazovanie ohľadom výšky spôsobenej škody, a preto pre určenie vecnej príslušnosti súdu nie je možné použiť nič iné ako výsluch poškodeného a ním uplatnenú škodu. “.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľ zastáva názor, že špeciálny súd

„nemal túto obžalobu prijať a vec buď vrátiť späť do prípravného konania s vytknutím týchto závažných pochybení, alebo vec postúpiť vecne a miestne príslušnému okresnému súdu“.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Špeciálny súd Pezinok, Suvorovova č. 5/A, 902 01 Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, Národná 10, 974 87 Banská Bystrica, v konaní vedenom pod sp. zn. BB - 4 T 13/2007, v rámci predbežného prejednávania obžaloby podanej prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pod sp. zn. VII Gv 375/04-225, porušil základné práva P. C., bytom K., zaručené ustanoveniami článkov 17 ods. 2, 46 ods. 1 a 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a ustanovením článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Zrušuje sa uznesenie Špeciálneho súdu Pezinok, Suvorovova č. 5/A, 902 01 Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, Národná 10, 974 87 Banská Bystrica, sp. zn. BB - 4 T 13/2007 zo dňa 30. 5. 2008, ktorým súd nariadil hlavné pojednávanie na dni 22. - 26. septembra 2008 o 9.00 h v zmysle § 244 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku a vec sa vracia Špeciálnemu súdu Pezinok, Suvorovova č. 5/A, 902 01 Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, Národná 10, 974 87 Banská Bystrica na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. P. C., bytom K., sa priznáva náhrada trov konania vo výške 6.732,- Sk, ktoré je Špeciálny súd Pezinok, Suvorovova č. 5/A, 902 01 Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, Národná 10, 974 87 Banská Bystrica povinný vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet advokáta JUDr. M. P., advokátska kancelária P.“

Ústavný súd ešte pred predbežným prerokovaním požiadal o vyjadrenie k sťažnosti špeciálny súd. Vo vyjadrení podpísanom podpredsedom špeciálneho súdu a doručenom ústavnému súdu 4. augusta 2008 sa okrem iného uvádza:

„... Prokurátor ÚŠP GP SR podal dňa 25. 05. 2007 na Špeciálny súd Pezinok obžalobu na obv. Ing. M. G. a spol. pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 4 a iné Tr. zák.

Po naštudovaní spisového materiálu bolo predsedom senátu nariadené predbežné prejednanie obžaloby na deň 28. 04. 2008 a 30. 05. 2008. Dňa 30. 05. 2008 senát

Špeciálneho súdu rozhodol o prijatí obžaloby s tým, že určil termín hlavného pojednávania na dni 22. - 26. 09. 2008 o 09.00 hod. Zároveň bolo uznesením Špeciálneho súdu Pezinok č. BB - 4 T/13/2007-6995 zo dňa 30. 05. 2008 rozhodnuté o tom, že Ústredné daňové riaditeľstvo SR si nemôže ďalej uplatňovať nárok na náhradu škody v trestnom konaní pod sp. zn. BB - 4 T/13/2007 Špeciálneho súdu Pezinok.

V súčasnej dobe sa spisový materiál nachádza na Najvyššom súde Slovenskej republiky z toho dôvodu, že proti uzneseniu Špeciálneho súdu Pezinok č. BB - 4 T/13/2007 zo dňa 30. 05. 2008 bola podaná sťažnosť stranou v konaní.

Pokiaľ sa týka dôvodov sťažnosti fyzickej osoby namietajúcej porušenie základných práv, Špeciálny súd udáva, že pôsobnosť Špeciálneho súdu vychádza z ustanovenia § 14 ods. 2 písm. d) Trestného poriadku č. 301/2005 Z. z., pretože bola podaná obžaloba pre trestné činy proti majetku podľa 4. hlavy osobitnej časti Trestného zákona a takým činom bola spôsobená škoda alebo bol získaný prospech dosahujúci najmenej 25-tisíc násobok malej škody (viac ako 200 miliónov Sk) podľa Trestného zákona. Na základe podanej obžaloby prokurátora ÚŠP GP SR teda trestná vec obv. Ing. M. G. a spol. spadá do pôsobnosti Špeciálneho súdu.

Po prezretí obžaloby v zmysle § 238 ods. 1 Trestného poriadku, po doručení rovnopisu obžaloby v zmysle § 240 ods. 1 Trestného poriadku, bolo nariadené predbežné prejednanie obžaloby na verejnom zasadnutí. Senát Špeciálneho súdu postupom podľa § 244 ods. 1 písm. k) pri predbežnom prejednaní obžaloby nariadil hlavné pojednávanie, určil jeho termín, rozsah a spôsob dokazovania.

Podľa názoru Špeciálneho súdu konaním senátu Špeciálneho súdu nedošlo k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa článku 17 ods. 2, článku 46, ods. 1, článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

Ústavný súd zaslal vyjadrenie špeciálneho súdu na vedomie právneho zástupcovi sťažovateľa. Právny zástupca sťažovateľa doručil svoje stanovisko k vyjadreniu špeciálneho súdu 12. augusta 2008. V tomto stanovisku sa okrem iného uvádza:

„Špeciálny súd v Pezinku sa vo svojom vyjadrení absolútne vyhýba reagovať na podstatu našej sťažnosti. V podstate tvrdí, že v rámci predbežného prejednania obžaloby

prijal obžalobu podanú prokurátorom špeciálnej prokuratúry, z toho dôvodu, že konaním obžalovaných bola spôsobená škoda dosahujúca najmenej 25.000,- násobok malej škody, teda viac ako 200 miliónov.

Našou sťažnosťou na Ústavný súd, Košice sa v podstate domáhame toho, že súčasťou obžaloby úradu špeciálnej prokuratúry je skutok 4, podľa ktorého mali obžalovaní spôsobiť škodu Daňovému úradu v Levoči vo výške 98.400.000,- Sk. V priebehu prípravného konania ako aj pri predbežnom prejednaní obžaloby pred Špeciálnym súdom v Pezinku bolo jednoznačne preukázané že takáto škoda konaním obžalovaných nemohla byť spôsobená, pretože daňová povinnosť v celej výške t. j. 98.400.000,- Sk bola zo strany obchodnej spoločnosti L. s. r. o., L. uhradená v celej výške a to čiastočnými úhradami dňa 20. 03. 1998, 02. 04. 1998 a 15. 04. 1998 o čom svedčí list Daňového úradu, Levoča zo dňa 09. 03. 2001 zaslaný vyšetrovateľovi Krajského úradu vyšetrovania PZ v Prešove, pričom tento listinný dôkaz sa nachádza vo vyšetrovacom spise na strane 1683.

Pri predbežnom prejednaní obžaloby v zmysle § 243 odst. 2 Tr. por. súd preskúma obžalobu a zákonnosť dôkazného materiálu. V zmysle tohto ustanovenia sa preskúmava celá obžaloba, pričom jej predbežné prejednanie má slúžiť predovšetkým na preskúmanie zákonnosti dôkazného materiálu a zisteniu, či je možné nariadiť vo veci hlavné pojednávanie alebo či nie sú dané skutočnosti, ktoré by odôvodňovali postup v zmysle niektorých z ustanovení § 244 ods. 1 Tr. por.

Špeciálny súd bol prostredníctvom obhajcov obžalovaných upozornený opakovane na to, že skutok 4 obžaloby nemôže byť posudzovaný ako trestný čin podvodu so spôsobenou škodou vo výške 98.400.000,- Sk, keďže už v prípravnom konaní bolo jednoznačne preukázané, že táto suma ako daňová povinnosť bola uhradená a preto skutok nemôže byť trestným činom, pretože jeho trestnosť zaplatením daní zanikla. Tento skutok vôbec nemal byť predmetom obžaloby a podľa nášho názoru je tam len preto, aby bola fiktívne a účelovo založená vecná príslušnosť Špeciálneho súdu v Pezinku. Bez tohto skutku by totiž celková škoda spôsobená konaním obžalovaných nedosiahla sumu 200 miliónov Sk a obžaloba mala byť podaná na miestne príslušný okresný súd.

Vzhľadom na tieto skutočnosti mal Špeciálny súd, Pezinok v rámci predbežného prejednaní obžaloby v zmysle § 244 ods. 1 písm. a) Tr. por. postúpiť vec príslušnému súdu, ak nie je sám na jej prejednanie príslušný alebo vec v zmysle § 244 ods. 1 písm. h) Tr. por.

vrátiť prokurátorovi späť do prípravného konania. Tým, že Špeciálny súd, Pezinok takto nepostupoval podľa nášho názoru nezákonným spôsobom založil svoju vecnú príslušnosť, pretože mu bolo známe, že skutok 4 obžaloby nie je trestným činom, pretože jeho trestnosť zanikla zaplatením dane tak ako sme to podrobne uviedli v našej sťažnosti zo dňa 14. 07. 2008.

Podľa nášho názoru, ak by Ústavný súd SR nevyhovel našej sťažnosti, ktorú sme podali dňa 15. 07. 2008 mohlo by dôjsť k závažnému precedensu, podľa ktorého by prokurátor mohol vytváraním fiktívnych trestných činov zakladať alebo meniť vecnú príslušnosť súdu a súd by takýto postup akceptoval prijatím obžaloby a až v konaní pred ním by dochádzalo k redukcii skutkov, ktoré by rozhodnutím súdu neboli považované za trestné činy.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením špeciálneho súdu sp. zn. BB - 4 T 13/2007 z 30. mája 2008, ktorým po predbežnom prerokovaní prijal obžalobu špeciálnej prokuratúry na ďalšie konanie a nariadil v danej veci hlavné pojednávanie. Podstatou námietok sťažovateľa je tvrdenie, že v jeho trestnej veci nie je vzhľadom na skutočnosti uvádzané v sťažnosti daná vecná príslušnosť špeciálneho súdu, a preto došlo namietaným uznesením špeciálneho súdu a jeho predchádzajúcim postupom k porušeniu jeho práv označených v sťažnosti.

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, je založená na princípe subsidiarity.

Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

Zmysel a účel princípu subsidiarity treba vidieť v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd

predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, na ktorom je založená právomoc ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. napr. III. ÚS 149/04).

Aplikujúc princíp subsidiarity na trestné konanie ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že trestné konanie od svojho začiatku až po koniec je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizáciou právnych garancií ochrany práv a slobôd dotknutých osôb môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07).

Sťažovateľ v sťažnosti argumentuje, že proti namietanému uzneseniu špeciálneho súdu nemá k dispozícii opravný prostriedok ani iný právny prostriedok nápravy v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd nepovažuje za potrebné s týmto tvrdením sťažovateľa polemizovať, avšak považuje za potrebné zdôrazniť, že sťažovateľ bude mať v ďalších štádiách trestného konania k dispozícii právne prostriedky na účinnú obranu ním označených práv, o ktorých po ich uplatnení budú nielen oprávnené, ale aj povinné rozhodnúť vecne príslušné všeobecné súdy. Za týchto okolností by prijatie sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie bolo v rozpore s princípom subsidiarity, na ktorom je založená právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. augusta 2008